

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.493 van 25 november 2011
in de zaak A. 195.243/X-14.505.**

In zake : 1. Frans VAN BEECK
 2. Antoinetta VAN RIEL
 3. Rosalia VAN DE MIEROOP
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Pieter Jan Vervoort
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de gemeente STABROEK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Yves Loix
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN

Tussenkommende partij :

de n.v. HOSTA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Jongbloet
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Jan Jacobsplein 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 januari 2010, strekt tot de
nietigverklaring van:
 - a. het besluit van 22 juni 2009 van de gemeenteraad van de gemeente Stabroek
houdende definitieve vaststelling van het ontwerp van ruimtelijk
uitvoeringsplan nr. 4 “Het Moorland” en van

- b. het besluit van 17 september 2009 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende gedeeltelijke goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “het Moorland”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 3 november 2010. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De eerste verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Van Noten, die loco advocaat Peter Flamey verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Wim Mertens, die loco advocaat Yves Loix verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Pieter Jongbloet, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De eerste verzoeker en de derde verzoekster zijn eigenaar van een hoeve met aanhorigheden gelegen te Stabroek, Dorpstraat 117, op percelen kadastraal bekend sectie E, nrs. 443/b, 430/g en 432/b en van een weiland, gelegen te Stabroek, op een perceel kadastraal bekend sectie E, nr. 437/a.

De eerste verzoeker en de tweede verzoekster zijn eigenaar van een 5 meter brede strook gelegen tussen de percelen kadastraal bekend sectie E, nrs. 437/a en 413/w.

4. De voormelde percelen 443/b en 430/g zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan Antwerpen gelegen in woongebied. De percelen 437/a en 432/b zijn gelegen in agrarisch gebied.

5. Op 25 augustus 2008 beslist de gemeenteraad van de gemeente Stabroek het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: GRUP) nr. 4 “Het Moorland” voorlopig vast te stellen.

Volgens het grafisch plan komt het perceel 432/b samen met de achterliggende percelen van de panden Dorpstraat 101 tot en met 117 te liggen in “zone voor open tuinen” (artikel 7). Die zone vormt een ingesloten gebied tussen twee tot “parkzone” bestemde zones, een “cultuurhistorisch waardevol woongebied” en “zone voor sport, recreatie en socio-culturele voorzieningen”.

De stedenbouwkundige voorschriften van “zone voor open tuinen” luiden als volgt:

“7.1 Bestemming

De zone voor open tuinen is bestemd voor het behoud en de aanleg van een private groene ruimte bij de woning. Het is een bouwvrije zone.

7.2 Inrichting van het gebied

De strook dient als tuin of groene ruimte te worden aangelegd en als dusdanig gehandhaafd. Het oprichten van gebouwen en constructies is er verboden, uitgezonderd het plaatsen van een afsluiting met een max. hoogte van 2.00 meter. Houten afsluitingen worden enkel toegelaten voor het afsluiten van de van op de straat niet zichtbare delen van het eigendom. Betonnen afsluitingen worden niet toegestaan.

Voor de bestaande gebouwen, constructies en verhardingen binnen de betrokken zone, vormen de stedenbouwkundige voorschriften van dit RUP op zich geen weigeringsgrond voor het beoordelen van de aanvragen tot het bekomen van een vergunning, voor zover de aanvraag betrekking heeft op:

- het uitvoeren van instandhoudings- en onderhoudswerken;
- het verbouwen van niet-verkrotte gebouwen of constructies binnen het bestaande bouwvolume

Het aanleggen van verhardingen kan worden toegestaan, indien het een tuinpad betreft van max. 2 m breedte in waterdoorlatende en opbreekbare materialen zoals klinkers, dolomiet, hout, e.d.

Er worden enkel reliëfwijzigingen toegestaan in functie van een normale tuinaanleg”.

Het perceel 430/g komt in “cultuurhistorisch waardevol woongebied” (artikel 1) te liggen en het perceel 437/a en de 5 meter brede strook worden respectievelijk bestemd tot “agrarisch gebied met open karakter” (artikel 14) en “groenbuffer” (artikel 12).

Het perceel 443/b ligt niet in het beheersingsgebied van dit voorlopig vastgestelde plan.

6. Tijdens het openbaar onderzoek dienen de verzoekende partijen een bezwaarschrift in. Hierin voeren ze het volgende aan:

“1. Aan de oostelijke zijde van de gemeentelijke eigendom bezitten we een strook van 5 m breedte. Deze strook staat aangeduid op het kadasterplan tussen de nrs 437a en 413w. Hier is op het kadasterplan deze strook nog één geheel met het noordelijk gelegen stuk nr 413v. Deze smalle strook werd door ons verworven gelijk met een doorlopend stuk van 5 m breedte naast het stuk 432 b. Deze verwerving is blijkbaar nog niet aan het kadaster doorgegeven. De verwerving gebeurde op datum van 25 juni 2001 en werd verleden bij de studie van notaris Adriaenssens te Berendrecht. Na samenspraak met de bevoegde diensten op het kadaster te Kapellen zal ik daar ook deze wijzigingen doorgeven tezamen met de nodige bewijsstukken en plannen.

Het is noodzakelijk dat deze grond als dusdanig op het RUP wordt bij ingetekend. Ik voeg bij deze dan ook de kopie van het plan zoals gevoegd bij het beschrijven der gronden in 2001.

2. Op de plaats waar zich deze grond bevindt voorziet het RUP een 3 m brede groenbuffer (art 12) aan de oostzijde. Maar ingevolge het verkopen van de hoeve Dorpsstraat 101 werd op deze grond een erfdienstbaarheid notarieel vastgelegd. Deze wordt herhaald in de akte welke de verkoop van mijn stuk voorziet. Ik citeer het notarieel beschrijf.

a) 'Op het bij deze verkochte eigendom wordt er een erfdienstbaarheid van overgang gevestigd ten breedte van 5 meters, dienstig als uitweg van en naar de Dorpsstraat ten voordele van al de oost en zuidwaarts gelegen eigendommen toebehorende aan de verkoopster'

b) 'Gedeeltelijk oostwaarts op het bij deze verkochte eigendom (Dorpsstraat 101) alsmede gedeeltelijk westwaarts op het oostwaarts aanpalende eigendom van de verkoopster ...'

Hierbij voeg ik een kopie van het beschrijven met een uitgebreide beschrijving van de vorm en het verloop de wegenis. Het door mij verworven stuk maakt integraal deel uit van deze wegenis. Het kan met andere woorden zeker geen deel uitmaken van het RUP in de voorgestelde vorm vermits het vrij dient te blijven als toegang naar de achtergelegen gronden (noordelijk) de huidige nrs 412, 413v, 409k en 396g.

Tevens is in de verkoop een tweede erfdienstbaarheid beschreven, ik citeer op het blad vier van het beschrijf punt 3 van de 'beschrijving der wegenissen : 'Het bij deze verkochte perceel zal over zijn ganse oppervlakte recht van overgang moeten verlenen aan alle achterliggende gronden, eigendom blijvende van de verkoopster, en aan de aanpalende gronden van de kopers....'' Hierdoor verkrijgen ook wij een notarieel beschreven recht van overgang naar de stukken waar wij mede-eigenaar van zijn namelijk de oostwaarts gelegen stukken nrs 433a , 437a en 432b.

Wij kunnen enkel maar besluiten dat de voormelde strook van 5 m vrij moet blijven gezien de erfdienstbaarheden.

3. Ik dien bezwaar in tegen de inkleuring op het RUP van de hoger beschreven grond. In het kader van het ganse RUP ware het consistenter deze strook enerzijds te klasseren onder art 14 nl agrarisch gebied met open karakter zoals de oostwaarts gelegen gronden nr 437 A en anderzijds het tweede deel, gelijklopend en gelegen naast het stuk 432 B, in art 13 agrarisch gebied, rekening houdend met mijn bezwaren tegen de bestemming van het stuk 432B zoals hierna beschreven.

4. De gronden stukken 432b en 430g vormen samen één uitbating van een landbouwbedrijf dat sinds 1939 door mijn vader Van Beeck Dominicus en sinds 1950 door mijn ouders Van Beeck-Van De Mieroop Dominicus en Rozalia, samen als dusdanig werd uitgebaat. Hierna heb ik de uitbating op mij genomen, de recentste vergunning werd verleend door het schepencollege op datum van 17/12/1990.

Op het uitgetekende ontwerp is het stuk 432b onbebouwd en wordt het dan als art 7 ingekleurd (zone voor open tuinen).

Bij de verkoop in 1939 door Notaris Cols werden op het officiële verkoopsplan reeds op dit stuk enkele grotere gebouwen getekend. Bij de opmetingen door het kadaster werd omstreeks 1975 de bebouwing met bedrijfsgebouwen vastgesteld maar niet opgetekend op het

kadasterplan. Wel werden de wijzigingen gebruikt voor de perequatie en als dusdanig opgetekend op de fiche van het perceel ten kadaster.

Ik voeg bij deze mijn opmetingen der gebouwen. Zoals u merkt is zowat het ganse perceel 432b in gebruik voor de uitbating van het bedrijf. Waarbij ook een groot gedeelte in gebruik is als verharde weg naar de achtergelegen gronden. Op basis hiervan, de de facto onafgebroken uitbating sinds 1939 van dit landbouwbedrijf en de reële toestand der bebouwing vragen wij dat men hier zoals voor de uitbating van het landbouwbedrijf Dorpstraat 131 kadaster nrs 446 E en 446 L een wijziging in het RUP van de bestemming van art 7 naar art 13 zijnde agrarisch gebied doorvoert. Een bestemming zoals nu voorgesteld kan men enkel zien als het toebrengen van een grote planschade aan het bedrijf en zijn eigenaars.

Tevens voeg ik gedeeltelijke kopies van de verkoopplannen van 1939 bij, waarop men de toen reeds aanwezige gebouwen ziet staan.

5. Het RUP voorziet aan alle zijden van de gemeentelijke sportvelden het aanleggen van een 3 m brede strook groenbuffer art 12. Ik lees hier in de beschrijving 'de oostelijke en deels noordelijke bufferstrook is een openlandschapsbuffer.... waarin mogelijk al dan niet verspreide streekeigen hoogstambomen kunnen worden aangeplant'.

Nadat bij de eerste aanleg van de sportvelden reeds een gelijkaardige 'buffer' gerealiseerd werd, diende men enkele jaren geleden over te gaan tot het rooien en zelfs verdelgen van alle begroeiing, zowel hoog- als laagstam. Dit door de veelvuldige en grote schade welke ze veroorzaakten aan de ernaast gelegen sportvelden. Momenteel vind ik bij grondbewerking tot op 12 m afstand van de huidige hoogstam duimdikke wortels terug in mijn gronden. Ik dien bij deze bezwaar in het plannen van deze zone vermits ze enkel schade kan veroorzaken, zowel bij mij als aan de sportterreinen.

Ware het niet beter om dit groenscherm te vervangen door een haag, in beuk of haagbeuk? Hierbij is het onderhoud minimaal, het effect maximaal en beheersbaar. Tevens zijn deze hagen minimaal in wortelvorming en mogelijke schade aan burens. In deze stel ik dus voor om de 3 m brede buffer te veranderen in een enkele of dubbele haag in beuk of een gelijkaardige soort".

7. Inzake dit bezwaar stelt de GECORO het volgende:

"1. Bezwaar van dhr en mevr Van Beeck - Van Riel Frans en mevr Van De Mieroop Rozalia, Dorpsstraat 117 te 2940 - Stabroek.

Ten oosten van de gemeentelijke sportterreinen bevindt zich een kadastraal perceel als smalle strook met een breedte van 5 m ter ontsluiting van de achtergelegen landbouwgronden (perceel gelegen tussen, Sectie E nrs 437a en 413w). Het perceel is opgenomen in het RUP.

Bezwaarindiener verzoekt om het perceel als dusdanig in te tekenen en wijst op de erfdienstbaarheid van doorgang die niet weergegeven is op het RUP. Het perceel dient vrij te blijven als toegang naar de achterliggende

gronden. Het bestemmingsplan voorziet een bufferstrook van 3 m en voor het overige zone voor sport, recreatie en culturele voorzieningen. Bezwaarindiener wenst zijn eigendom opgenomen te zien in het agrarisch gebied.

Advies gecoro : Gevolg geven aan het verzoek en het kadastraal perceel intekenen en opnemen in agrarisch gebied (artikel 14) zodat de groenbuffer (artikel 12) over een breedte van 5 m wordt verschoven. Dit stemt overeen met de situatie op terrein.

Aanvullende suggestie : vermits deze wegenis eveneens voorzien is voor de ontsluiting van de percelen sectie E nrs 396g, 409k, 412 en 413V, percelen welke voorzien zijn om geheel of gedeeltelijk te onteigenen, ware het wenselijk deze wegenis door te trekken tot tegen de achtergrens van het te onteigenen perceel.

De achterin gelegen percelen (sectie E nrs 432b en 430g) Dorpsstraat 117 vormen samen één uitbating van een landbouwbedrijf. Op deze terreinen bevindt zich tevens een landbouwloods, opgericht omstreeks 1975 maar nooit door het kadaster opgetekend. In het ontwerp RUP zijn deze percelen ingekleurd als zone voor open tuinen (art. 7). Bezwaarindiener verzoekt de gronden op te nemen in het agrarisch gebied (art. 13).

Advies gecoro : deels gunstig, deels niet gunstig.

Niettegenstaande er in het vergunningenregister geen melding staat van een landbouwloods, ware het wenselijk deze op de plannen, gevoegd bij het RUP, in te tekenen.

Op het verzoek tot inkleuring van de gronden sectie E nrs 432b en 430g, naar agrarisch gebied (artikel 13) wordt niet ingegaan.

Het perceel sectie E nr 430g en deels perceel sectie E nr 432b zijn volgens het gewestplan Antwerpen gelegen in het woongebied en blijven behouden in het cultureel waardevol woongebied (artikel 1).

De restant van het perceel sectie E nr 432b is thans opgenomen in de tuinzone (artikel 7) en vormt samen met de achterliggende percelen van de panden Dorpsstraat 101 t/m 117 een ingesloten gebied dat niet meer als agrarisch gebied kan aanzien worden. Tijdens de plenaire vergadering werd door de Agentschap Land hierover geen opmerkingen geformuleerd.

In de voorschriften van artikel 7 'Zone voor open tuinen' werd voorzien dat voor de bestaande gebouwen, constructies en verhardingen, de mogelijkheid blijft tot het verbouwen binnen bestaand bouwvolume en het uitvoeren van instandhoudings- en onderhoudswerken.

Bezwaarindiener verzoekt het aanplanten van streekeigen hoogstambomen te schrappen uit de bufferzone (artikel 12) omwille van de verwachte schade aan de landbouwbedrijfsvoering. Voorgesteld wordt de groenbuffer te vervangen door een haag.

Advies gecoro : hieraan geen gevolg te geven op voorwaarde de aanleg van de buffer in samenspraak te doen met de aanpalende eigenaars/gebruikers".

8. Bij het eerste bestreden besluit van 22 juni 2009 stelt de gemeenteraad van de gemeente Stabroek het GRUP nr. 4 “Het Moorland” definitief vast.

Met betrekking tot de bezwaren van de verzoekende partijen wordt gesteld dat het advies van de GECORO, alsook de aanvullende suggestie dienen te worden gevolgd. Het plan wordt in die zin aangepast.

9. Bij het tweede bestreden besluit van 17 september 2009 keurt de deputatie van de provincieraad van Antwerpen het voormelde GRUP goed, met uitzondering van:

- “• p.8: art.1 ‘zone voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut’ : ‘Het voorzien van één conciërgewoning per deelgebied is toegestaan.’ en ‘De bijhorende conciërgewoning wordt geïntegreerd in de hoofdgebouwen, waarbij één architecturaal geheel, zowel wat betreft volume, stijl als bouwmaterialen wordt uitgewerkt. De conciërgewoning heeft daarbij een maximum vloeroppervlakte van 200 m²’.
- p.13: art.3 ‘zone voor wonen met handelskarakter’ : ‘Nieuwe ontwikkelingen langs de Meidoornlaan zijn slechts mogelijk na samenvoeging van de betrokken percelen, zo niet geldt de weergegeven bouwdiepte vanuit de Dorpsstraat.’
- p.28: art.11 ‘openbare groene ruimte’ : volledig artikel
- p.31: art.14 ‘agrarisch gebied met open karakter’ : ‘de aanvrager’ ‘een’ ‘-er’ in de zin ‘de aanvrager betreft een landbouwer in hoofdberoep’
- p.33: art. 15 ‘zone voor bijgebouwen en loodsen’ : ‘bij voorkeur’ in de zin ‘De niet bebouwde delen van het terrein kunnen worden ingericht als toegang, ontsluitingsweg, laad- en loszone, stapelruimte en parking en kunnen worden verhard, bij voorkeur met waterdoorlatende materialen.’ en ‘Het oprichten van een muurconstructie in gevelsteen met een maximumhoogte van 3.00 m is tevens toegelaten.’
- het centrale plangebied, zoals aangeduid op het grafisch plan
- de ‘te realiseren verbinding voor zwakke weggebruikers’ zoals aangeduid op het grafisch plan
- de vermelding ‘art.15b’ in zone 1b, zoals aangeduid op het grafisch plan”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Met betrekking tot het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

10. Ter ondersteuning van hun belang bij het beroep voeren de verzoekende partijen vooreerst aan dat zij als eigenaar van gronden gelegen binnen de perimeter van het vastgestelde en goedgekeurde GRUP, een evident belang bij het beroep tot nietigverklaring hebben. Vervolgens stellen ze dat het bestreden GRUP geen rekening houdt met het feit dat er op hun eigendommen van oudsher een landbouwbedrijf wordt uitgebaat, dat de gebouwen van het landbouwbedrijf zelfs niet ingetekend zijn op het grafisch plan en dat de herbestemming door het bestreden GRUP van een deel van het landbouwbedrijf tot “zone voor open tuinen” de landbouwexploitatie in het gedrang brengt.

11. In haar memorie van antwoord stelt de eerste verwerende partij het belang van de verzoekende partijen “vanuit de ligging van eigendom binnen het plan” niet te betwisten. Evenwel voert ze aan dat “(de) vraag is of dat particulier belang in casu opweegt tegen het algemeen belang van een goede toekomstige ordening van gebied”. Ze meent dat de verzoekende partijen hun belang “uitdrukkelijk (hebben) beperkt tot de herbestemming van een verwaarloosbaar klein perceel van ongeveer 17 m op 84 m, of minder dan 1.500 m² binnen een klein weerhouden bestemmingsgebied van ongeveer 50 m op 80 m dat in het gewestplan als ‘agrarisch gebied’ werd bestemd en (...) dat een bestemming krijgt van ‘zone voor open tuinen’”. Ze voert aan dat deze herbestemming “zo marginaal (is) t.o.v. het plangebied dat het belang niet redelijk is maar onbeduidend” en dat dit privaat belang in geen geval opweegt tegen het algemeen belang van de toekomstige gewenste ordening. In dit opzicht werpt ze tevens op dat de bestemming van het perceel 432/b volgens het plan van de bestaande toestand reeds “tuin” blijkt te zijn en dat de gebouwen op dit perceel onvergund worden geacht, nu zij niet zijn opgenomen in het vergunningenregister. Ten slotte stelt de eerste verwerende partij nog dat het

perceel 443/b buiten de omschrijving van het plan valt en dat de bestemming van de percelen 430/g en 437/a door het bestreden GRUP niet gewijzigd wordt. De eerste verwerende partij besluit dan ook dat de verzoekende partijen niet over een voldoende rechtens vereiste belang beschikken.

12. De tweede verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat “het (de verzoekende partijen) vooral hierom gaat dat een deel van hun landbouwbedrijf wordt herbestemd tot zone voor open tuinen” en dat ze in dit opzicht uitgaan van een aantal verkeerde premissen, met name dat het grafisch plan de bestaande bebouwing moet weergeven en dat de plannende overheid, indien zij zich gerealiseerd zou hebben dat er ter plaatse een landbouwbedrijf wordt geëxploiteerd, het betrokken perceel zeker niet tot “zone voor open tuinen” zou hebben herbestemd. Nu het beroep uitgaat van deze verkeerde uitgangspunten, meent de tweede verwerende partij dat het onontvankelijk is. Voorts werpt zij op dat de verzoekende partijen geen bewijsstukken bijbrengen met betrekking tot hun stelling dat zij eigenaar zijn van percelen gelegen binnen het beheersingsgebied van het bestreden GRUP. In dit opzicht doet ze gelden dat er bij de gemeentelijke milieudienst ten aanzien van het perceel 432/b geen exploitatiegegevens bekend zijn en dat het vergunningenregister geen enkel gegeven bevat van een stedenbouwkundige vergunning met betrekking tot het betrokken perceel.

13. De verzoekende partijen repliceren in hun memorie van wederantwoord onder meer dat een belangenafweging niet aan de orde is bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, dat de loods op het perceel 432/b voor de inwerkingtreding van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw werd opgericht en bijgevolg op onweerlegbare wijze wordt geacht vergund te zijn, dat de eventuele omstandigheid dat de loods niet is opgenomen in het vergunningenregister “niet relevant minstens niet determinerend” is en dat de tweede verwerende partij “kennelijk de beoordeling van de gegrondheid van de middelen met de ontvankelijkheid van de vordering (verwart)”.

Beoordeling

14. De verzoekende partijen brengen bij hun laatste memorie de nodige bewijsstukken bij waaruit blijkt dat zij eigenaar zijn van percelen gelegen in het plangebied van het bestreden GRUP. Hierdoor alleen reeds doen zij in beginsel blijken van het rechtens vereiste belang. De door de verwerende partijen aangebrachte argumenten doen niet anders besluiten.

Daargelaten de vraag of het niet vermelden op een bepaald tijdstip in het vergunningenregister van gebouwen op het perceel 432/b ipso facto tot gevolg kan hebben dat deze constructies als niet vergund geacht moeten worden, is de vergunningstoestand van deze gebouwen, anders dan de verwerende partijen dit zien, in dit opzicht niet relevant. Ook de “(de) vraag (...) of dat particulier belang in casu opweegt tegen het algemeen belang van een goede toekomstige ordening van gebied” doet niet ter zake.

Voorts kan de eerste verwerende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verzoekende partijen hun belang uitdrukkelijk hebben beperkt tot het perceel 432/b. Overigens komen noch de verwerende partijen, noch de tussenkommende partij er toe te stellen, laat staan aan te tonen, dat een gedeeltelijke vernietiging van het bestreden GRUP te dezen mogelijk zou zijn.

Wat betreft de door de tweede verwerende partij opgeworpen excepties, dient samen met de verzoekende partijen te worden vastgesteld dat de tweede verwerende partij kennelijk de beoordeling van de gegrondheid van de middelen met de ontvankelijkheid van het beroep verwart.

De excepties worden verworpen.

B. Met betrekking tot de tijdigheid van het beroep tot nietigverklaring

Uiteenzetting van de exceptie

15. De eerste verwerende partij werpt op dat het beroep tot nietigverklaring laattijdig is ingesteld. Hiertoe voert ze aan dat de verzoekende partijen, nu ze een bezwaarschrift hebben ingediend en de aard en draagwijdte van het plan kenden, “niet (kunnen) voorhouden (...) niet te hebben geweten dat

het plan definitief werd vastgesteld” en “geacht (moeten) worden van dan af het bestaan van het plan ook te hebben gekend”. De eerste verwerende partij betoogt dat de verzoekende partijen nagelaten hebben inzage te vragen en te nemen vanaf de datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad op 18 november 2009 en zich bijgevolg “niet (hebben) gedragen als een normaal zorgvuldig en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde concrete omstandigheden” en zodoende getracht hebben de vervaltermijn van zestig dagen te “verlengen”. Tevens verwijst de eerste verwerende partij naar artikel 190 van de Grondwet en stelt ze dat de bekendmaking een wettelijk vermoeden van kennisname van de norm doet ontstaan.

Beoordeling

16. Een beroep tot nietigverklaring verjaart krachtens artikel 4, derde lid van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State zestig dagen nadat de bestreden akten, reglementen of beslissingen werden bekendgemaakt of betekend. Indien ze noch bekendgemaakt, noch betekend dienen te worden, gaat de termijn slechts in met de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gekregen.

17. Het toentertijd geldende artikel 52, §1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO) bepaalt het volgende:

“Indien er geen of niet tijdig beroep is ingesteld tegen een goedkeuringsbesluit van de bestendige deputatie, of de Vlaamse regering het beroep heeft verworpen of geen beslissing heeft genomen binnen de vastgestelde termijn, wordt het goedkeuringsbesluit van de bestendige deputatie bij uittreksel gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad”.

Het toentertijd geldende artikel 53 DRO voorziet in een dubbele bekendmaking van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan:

“Het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan treedt in werking 14 dagen na de bekendmaking van het goedkeuringsbesluit van de bestendige deputatie bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad.

(...)

Het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, het advies van de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening, het vaststellingsbesluit en het goedkeuringsbesluit kunnen worden ingezien in de gemeente”.

De termijn voor het instellen van een annulatieberoep tegen een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan gaat pas in nadat alle door het DRO voorgeschreven bekendmakingsformaliteiten zijn vervuld.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het tweede bestreden besluit in het Belgisch Staatsblad van 18 november 2009 bij uittreksel is bekendgemaakt en dat de eerste verwerende partij de eerste verzoeker op 30 november 2009 met een brief ter kennis heeft gebracht dat het GRUP, het advies van de GECORO, het vaststellingsbesluit en het goedkeuringsbesluit konden worden ingezien in het gemeentehuis. Hieruit volgt dat de beroepstermijn is ingegaan daags na het ter inzage leggen in het gemeentehuis. Bijgevolg is het op 18 januari 2010 aangetekend verzonden beroep tot nietigverklaring tijdig ingesteld.

De exceptie van de eerste verwerende partij is ongegrond.

V. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Standpunt van de partijen

18. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3.1, artikel 3.2, b, artikel 5, artikel 6 en artikel 13 van de richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (hierna: SEA-richtlijn), alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partijen doen in essentie gelden dat het betrokken GRUP conform artikel 3.2, b SEA-richtlijn aan een milieubeoordeling diende te worden onderworpen omdat in de onmiddellijke omgeving van het plangebied “op amper enkele honderden meters” twee speciale

beschermingszones liggen waarop het plan mogelijk effecten kan hebben. De verzoekende partijen verduidelijken “dat er met name in het noorden een SBZ-H (Habitatrichtlijngebied) ligt ter hoogte van het Fort van Stabroek” en “dat er in het zuiden van het plangebied een SBZ-V ligt (Vogelrichtlijngebied)”. De verzoekende partijen menen dat artikel 3.2 SEA-richtlijn directe werking heeft in de Belgische interne rechtsorde, zodat de omstandigheid dat het bestreden GRUP niet onder de toepassing valt van de in het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid uitgewerkte regeling met betrekking tot de milieueffectrapportage over plannen, vermits de plenaire vergadering dateert van voor 1 juni 2008, niet wil zeggen dat er geen milieueffectenrapport diende te worden opgesteld. Voorts betogen de verzoekende partijen dat “minstens moet vastgesteld worden dat de planopmakende overheid niet eens onderzocht heeft of de vaststelling van het RUP aanzienlijke milieueffecten kan hebben op de nabijgelegen SBZ’s”. Ze stellen dat “vooral de uitbouw van de zone voor sport, recreatie en socio-culturele voorzieningen (...) mogelijks significante effecten kan hebben op de genoemde SBZ’s” en dat “desalniettemin (...) geen advies werd gevraagd aan het Agentschap voor Natuur en Bos (...) dat toch het beste geplaatst is om uit te maken of er wegens de mogelijke significante effecten op de nabijgelegen SBZ een passende beoordeling dient gemaakt te worden”. De verzoekende partijen besluiten dat “dit niet getuigt van een zorgvuldige feitenvinding en een zorgvuldige voorbereiding van het dossier en van een zorgvuldige afweging van alle belangen”.

19. De eerste verwerende partij repliceert dat de verzoekende partijen niet aangeven in welke mate zij menen dat het bestreden GRUP significante gevolgen zou kunnen hebben voor de nabijgelegen speciale beschermingszones. Nu het verzoekschrift “niet de minste aanwijzing” geeft betreffende welke effecten er zouden kunnen zijn, stelt de eerste verwerende partij dat het voor haar onmogelijk is op het middel te antwoorden en dat het in die mate onontvankelijk is. Voorts meent de eerste verwerende partij dat de SEA-richtlijn geen rechtstreekse werking heeft, aangezien deze richtlijn reeds in de Belgische interne rechtsorde was omgezet voor de plenaire vergadering van 25 oktober 2007. Tevens betoogt ze dat het bestreden GRUP geen kader vormt

voor de toekenning van een vergunning voor een project, doch slechts het verder gebruik bepaalt voor een klein gebied op lokaal niveau, zodat het onder de toepassing valt van artikel 3.3 SEA-richtlijn en artikel 4.2.3, §3 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Ze voert aan dat het bestreden GRUP “in hoofdzaak een vertaling en invulling is van het gewestplan van 1979 naar het detailniveau van het kadastrale perceel en anderzijds een verfijning van door het gewestplan in 1979 vastgelegde bestemmingen” en “niet (valt) in te zien hoe de huidige invulling t.a.v. de voorheen bestaande een wijziging inhoudt die significante milieueffecten zou kunnen hebben”. Tevens stelt ze dat “het ‘Fort van Stabroek’ (...) ongeveer 800 tot 900 meter verwijderd is van de noordelijke grens van het plangebied” en dat het vogelrichtlijngebied “op de dichtst aangrenzende plaats op meer dan 1 kilometer afstand van het plangebied (ligt)” en van het plangebied gescheiden wordt door industriegebied, KMO-gebied, gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en woongebied. Gezien de afstand en de beperkte omvang van de herbestemming, meent de eerste verwerende partij dat “niet (in redelijkheid kan) voorgehouden worden dat de ombestemming enig risico inhoudt voor significante effecten”. Ten slotte verwijst de eerste verwerende partij naar de passende beoordeling in het kader van de opmaak van het GRUP “het Fort van Stabroek”, waaruit volgens haar “impliciet blijkt dat er geen effecten zijn die uitgaan van voorliggend plangebied”, nu deze passende beoordeling “duidelijk aan(geeft) dat de beschermde soort niet door het plan aangetast kan worden en dat het foerageergebied beperkt blijft tot de fortgrachten en de Antitankgracht en niet de omliggende polder”.

20. Ook de tweede verwerende partij werpt op dat de verzoekende partijen niet aantonen dat het bestreden GRUP ook effectief milieueffecten zou hebben op de nabijgelegen beschermingszones, laat staan dat het om significante gevolgen zou gaan voor het “Fort van Stabroek” dat zich 900 meter van het plangebied bevindt en voor het vogelrichtlijngebied dat volgens de tweede verwerende partij ongeveer 3 kilometer ten zuiden van het plangebied ligt. Verder verwijst de tweede verwerende partij eveneens naar de passende beoordeling in het kader van het GRUP “Fort van Stabroek”.

21. De verzoekende partijen zetten in hun memorie van wederantwoord vooreerst uiteen dat het middel wel ontvankelijk is. Vervolgens voeren ze aan dat de bewering van de eerste verwerende partij dat de SEA-richtlijn reeds was omgezet in intern recht niet begrepen kan worden, dat de uiteenzetting van de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord met betrekking tot de impact van het plan op de speciale beschermingszones “boter na de maaltijd” is en dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verwerende partij “ook maar een minuut heeft stilgestaan bij de mogelijke impact op de nabijgelegen (beschermingszones)”. De verzoekende partijen betogen dat de afstanden die de verwerende partijen in hun memories van antwoord geven, niet overeenstemmen met de werkelijkheid en dat het plangebied zich “op kortere afstand” van de beschermingszone van het “Fort van Stabroek” bevindt. Voorts menen ze dat de verwijzing naar de passende beoordeling in het kader van het GRUP “Fort van Stabroek” irrelevant is, vermits deze beoordeling enkel betrekking heeft op de mogelijke negatieve effecten van dit GRUP en niet op die van het thans bestreden GRUP. Ten slotte doen de verzoekende partijen gelden dat het bestreden GRUP helemaal geen “klein gebied op lokaal niveau” betreft dat onder toepassing valt van artikel 3, lid 3 SEA-richtlijn en dat het evenmin gaat om een “verfijning” van het geldende gewestplan, waarbij ze onder meer verwijzen naar de uitbouw van zone voor sport, recreatie en socio-culturele voorzieningen en zone voor openlucht sportinfrastructuur, “hetgeen toch een gevoelige uitbreiding betreft van de zone voor dagrecreatie volgens het gewestplan van 1979 met bijkomende mogelijke significante effecten op de (speciale beschermingszones)”.

22. De tussenkommende partij voert aan dat de interpretatie die de verzoekende partijen aan de geschonden geachte bepalingen geven, waarbij elk plan onweerlegbaar vermoed wordt aanzienlijke effecten te hebben op elke speciale beschermingszone, ertoe zou leiden dat onafgezien de afstand tussen een planperimeter en een speciale beschermingszone en los van de verleende bestemmingen, er steeds een milieueffectenrapport of passende beoordeling zou moeten worden opgemaakt. Verder meent ook de tussenkommende partij dat de

verzoekende partijen niet aantonen welke effecten het bestreden GRUP zou hebben op de betrokken speciale beschermingszones.

Ontvankelijkheid

23. Luidens artikel 2, §1, 3° van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State moet het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen bevatten. Onder een middel in de zin van dat artikel moet worden begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

De verzoekende partijen hebben in hun verzoekschrift duidelijk uiteengezet dat zij de in het middel aangehaalde rechtsregels en beginselen geschonden achten doordat het bestreden GRUP niet aan een milieubeoordeling werd onderworpen en evenmin werd onderzocht of dit GRUP significante gevolgen kan hebben voor de nabijgelegen speciale beschermingszones. De omstandigheid dat zij daarbij niet concreet uiteengezet hebben welke significante gevolgen het plan volgens hen kan hebben, doet daaraan geen afbreuk en houdt eerder verband met de grond van de zaak. Uit de memories van antwoord blijkt dat de verwerende partijen de draagwijdte van het middel hebben begrepen en een verweer hebben kunnen voeren.

Het middel is ontvankelijk. De exceptie wordt verworpen.

Gegrondeid

24. Artikel 3 SEA-richtlijn bepaalt onder meer wat volgt:

“1. Een milieubeoordeling wordt uitgevoerd overeenkomstig de artikelen 4 tot en met 9, voor de in de leden 2, 3 en 4 bedoelde plannen en programma’s die aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben.

2. Onverminderd lid 3, wordt een milieubeoordeling gemaakt van alle plannen en programma’s

(...)

b) waarvoor, gelet op het mogelijk effect op gebieden, een beoordeling vereist is uit hoofde van de artikelen 6 of 7 van Richtlijn 92/43/EEG.

3. Voor in lid 2 bedoelde plannen en programma's die het gebruik bepalen van kleine gebieden op lokaal niveau en voor kleine wijzigingen van in lid 2 bedoelde plannen en programma's is een milieubeoordeling alleen dan verplicht wanneer de lidstaten bepalen dat zij aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben”.

Artikel 13.1 SEA-richtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen in werking treden om vóór 21 juli 2004 aan deze richtlijn te voldoen. De lidstaten stellen de Commissie onverwijld in kennis van de genomen maatregelen”.

Overeenkomstig artikel 13 SEA-richtlijn diende deze richtlijn aldus uiterlijk op 21 juli 2004 in de interne rechtsorde te zijn omgezet.

Door middel van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM), zoals gewijzigd bij decreet van 18 december 2002 tot aanvulling van het DABM met een titel betreffende de milieueffect- en veiligheidsrapportage, werd de SEA-richtlijn gedeeltelijk omgezet in de Belgische interne rechtsorde.

Artikel 4.2.1 DABM, zoals ingevoegd bij het voormelde decreet van 18 december 2002, luidt als volgt:

“Voorgenomen plannen en programma's worden, alvorens ze kunnen worden goedgekeurd, aan een milieueffectrapportage onderworpen in de gevallen bepaald in dit hoofdstuk”.

Artikel 4.2.2, §§ 1 tot 3 DABM, zoals ingevoegd bij het voormelde decreet van 18 december 2002, luidt als volgt:

“§ 1. De Vlaamse regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage I, de plannen en programma's aan die worden onderworpen aan de in dit hoofdstuk bedoelde vorm van milieueffectrapportage.

§ 2. De Vlaamse regering beslist geval per geval en aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage I, of andere plannen en programma's dan die vermeld in §§ 1 en 3 al dan niet worden onderworpen aan de in dit hoofdstuk bedoelde vorm van milieueffectrapportage omdat zij aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben.

§ 3. De Vlaamse regering wijst de plannen en programma's aan die niet worden onderworpen aan de in dit hoofdstuk bedoelde vorm van milieueffectrapportage omdat de desbetreffende besluitvormingsprocedure

de in artikel 4.1.4, § 2, opgesomde essentiële kenmerken van de milieueffectrapportage heeft”.

Er werd geen uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering met betrekking tot het toepassingsgebied van de plannen en programma's die in de Vlaamse regelgeving in aanmerking kunnen komen voor de uitvoering van de plan-milieueffectenrapportage (hierna: plan-MER) uitgevaardigd, zodat ten tijde van het nemen van de bestreden besluiten, de omzetting van de SEA-richtlijn onvolledig was gebeurd en de relevante bepalingen van het DABM aldus nog niet operationeel waren.

25. De verzoekende partijen werpen terecht op dat de regeling met betrekking tot de milieueffectrapportage over plannen, zoals in het DABM ingevoegd door het decreet van 27 april 2007 houdende wijziging van titel IV van het DABM en van artikel 36ter van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: het plan-MER-decreet), niet van toepassing is op het betrokken GRUP.

Het plan-MER-decreet heeft in het DABM de artikelen 4.2.1 tot en met 4.2.9 integraal vervangen en samengebracht onder het hoofdstuk “Milieueffectrapportage over plannen en programma's” van titel IV.

In het bijzonder voor wat de toepassing van deze nieuwe bepalingen op de ruimtelijke uitvoeringsplannen betreft, werd een overgangsregeling bepaald in het decreet van 25 mei 2007 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie en openbare werken.

Artikel 49 van dat decreet bepaalt:

“Hoofdstuk II van titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zoals vervangen door het decreet van 27 april 2007, is van toepassing op ruimtelijke uitvoeringsplannen, waarvan de plenaire vergadering gehouden wordt zes maanden na de datum van inwerkingtreding van hoofdstuk II van titel IV van het decreet van 5 april 1995, zoals vervangen door het decreet van 27 april 2007”.

Het plan-MER-decreet is in werking getreden op 1 december 2007, wat, in toepassing van het aangehaalde artikel 49, tot gevolg heeft dat de nieuwe bepalingen van hoofdstuk II van titel IV DABM enkel van toepassing zijn op ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvan de plenaire vergadering wordt

gehouden na 1 juni 2008. Blijkens de stukken van het administratief dossier vond de plenaire vergadering te dezen plaats op 25 oktober 2007, zodat de voormelde regeling niet van toepassing is op het bestreden GRUP.

26. Nu blijkt dat de SEA-richtlijn onvolledig in het interne recht was omgezet, dient vooreerst nagegaan te worden of de verzoekende partijen wel degelijk de schending van artikel 3.2, b SEA-richtlijn voor de Raad van State kunnen inroepen. Bijgevolg dient te worden onderzocht of artikel 3.2, b SEA-richtlijn al dan niet directe werking heeft in de Belgische interne rechtsorde.

In beginsel hebben richtlijnen geen directe werking. Een richtlijn heeft wel directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien die richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewilde effect nuttig te bereiken.

Er bestaat geen betwisting over dat de omzettingstermijn voor de SEA-richtlijn ten tijde van het nemen van de bestreden besluiten was verstreken.

27. De plicht die artikel 3.2, b SEA-richtlijn aan de lidstaten oplegt om plannen waarvoor een beoordeling vereist is uit hoofde van artikel 6 of 7 van de richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (hierna: de habitatrichtlijn) te onderwerpen aan een milieubeoordeling, is voldoende duidelijk en nauwkeurig om te kunnen aannemen dat deze bepaling directe werking heeft in de Belgische interne rechtsorde.

28. De uitzonderingsbepaling vervat in artikel 3.3 SEA-richtlijn, waarop de eerste verwerende partij zich in haar memorie van antwoord beroept, bepaalt dat voor de in lid 2 bedoelde plannen en programma's die het gebruik bepalen van kleine gebieden op lokaal niveau en voor kleine wijzigingen van de in lid 2 bedoelde plannen en programma's "een milieubeoordeling alleen dan

verplicht (is) wanneer de lidstaten bepalen dat zij aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben”.

De toepassing van deze bepaling vereist aldus een tussenkomst van de lidstaat. Artikel 3.3 SEA-richtlijn heeft derhalve - dit in tegenstelling tot artikel 3.2 - geen directe werking.

29. Artikel 6.3 van de habitatrichtlijn bepaalt wat volgt:

“Voor elk plan of project dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van het gebied, maar afzonderlijk of in combinatie met andere plannen of projecten significante gevolgen kan hebben voor zo’n gebied, wordt een passende beoordeling gemaakt van de gevolgen voor het gebied, rekening houdend met de instandhoudingsdoelstellingen van dat gebied. Gelet op de conclusies van de beoordeling van de gevolgen voor het gebied en onder voorbehoud van het bepaalde in lid 4, geven de bevoegde nationale instanties slechts toestemming voor dat plan of project nadat zij de zekerheid hebben verkregen dat het de natuurlijke kenmerken van het betrokken gebied niet zal aantasten en nadat zij in voorkomend geval inspraakmogelijkheden hebben geboden”.

Deze bepaling is in de interne rechtsorde omgezet door artikel 36ter, §3, eerste lid van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, dat luidt als volgt:

“Een vergunningsplichtige activiteit die, of een plan of programma dat, afzonderlijk of in combinatie met één of meerdere bestaande of voorgestelde activiteiten, plannen of programma’s, een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone kan veroorzaken, dient onderworpen te worden aan een passende beoordeling wat betreft de betekenisvolle effecten voor de speciale beschermingszone”.

30. De voormelde bepaling betreft niet alleen de activiteiten en plannen binnen de speciale beschermingszone. Ook sommige activiteiten en plannen daarbuiten kunnen betekenisvolle effecten hebben binnen een dergelijk gebied (Parl. St. VI. Parl. 2001-2002, nr. 967/1, p. 35).

De betrokken overheid zal aldus in eerste instantie moeten nagaan of het plangebied gelegen is in een speciale beschermingszone of in de nabijheid ervan, en in bevestigend geval of, gelet op de kans op een betekenisvolle aantasting, een passende beoordeling nodig is of niet. De

betekenisvolle aantasting moet worden beoordeeld op grond van de instandhoudingsdoelstellingen voor het betrokken gebied.

31. In de toelichtingsnota bij het bestreden GRUP wordt uitdrukkelijk vastgesteld dat “de belangrijkste natuurwaarden (...) zich (situeren) ten noorden van het plangebied, rond de Antitankgracht en het Fort van Stabroek (habitatrichtlijngebied), en ten zuiden van het plangebied (Ettenhovens polder, vogelrichtlijngebied)”. Gelet op de nabijheid van deze beschermingszones en het opzet en de omvang van het bestreden GRUP, diende de betrokken overheid na te gaan of een passende beoordeling nodig was of niet.

Het blijkt evenwel niet, en de verwerende partijen beweren ook niet, dat de vraag naar de mogelijke effecten op het nabijgelegen habitatrichtlijngebied en vogelrichtlijngebied op enige wijze bij de besluitvorming werd betrokken.

Zonder nog te moeten nagaan of het plan ook effectief betekenisvolle effecten heeft of kan hebben op de instandhoudingsdoelstellingen voor de betrokken speciale beschermingszones, met andere woorden zonder te moeten nagaan of artikel 36ter van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu al dan niet geschonden is, dient te worden geconcludeerd dat het bestreden GRUP onregelmatig is gemotiveerd, nu het werd vastgesteld respectievelijk goedgekeurd zonder enige verwijzing naar het vogel- en habitatrichtlijngebied of naar de toets van het voormelde artikel 36ter en derhalve zonder enige motivering waarom het bestreden GRUP van geen invloed zou zijn op de betrokken speciale beschermingszones. Gelet op de aard van het middel, dienen de verzoekende partijen, anders dan de verwerende partijen en de tussenkomende partij dit zien, niet aan te tonen dat de bestreden besluiten een ernstige aantasting uitmaken van de voorgestelde beschermingszones.

Met de elementen die thans door de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord worden aangebracht, kan geen rekening worden gehouden, nu de voormelde toets van artikel 36ter uit de bestreden besluiten of minstens uit het administratief dossier dient te blijken.

De verzoekende partijen werpen terecht op dat de verwijzing naar de passende beoordeling bij het GRUP “Fort van Stabroek” irrelevant is, vermits deze beoordeling betrekking heeft op een ander plan en aldus geen uitspraak doet over de mogelijke effecten van het bestreden GRUP op de nabijgelegen speciale beschermingszones.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt:

- a. het besluit van 22 juni 2009 van de gemeenteraad van de gemeente Stabroek houdende definitieve vaststelling van het ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan nr. 4 “Het Moorland” en**
- b. het besluit van 17 september 2009 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende gedeeltelijke goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “het Moorland”.**

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het tweede vernietigde besluit.

3. De eerste verwerende partij en het Vlaamse Gewest worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 525 euro, elk voor de helft.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientwintig november 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Roger Stevens